

[KADIN]

kadının içinde barış...

SULTAN KARAKUŞ

Barış çoğu zaman, insanların kapı eşiklerinde katledildiği, sokaklarında tankların, askerlerin gezdiği, ağıt yakan kadınların seslerini hatırlatır. Yani, savaşı. Bunu nedenini anlamıyorum aslında. Yoksa bu kadar mı alıştım zorbaca girilen ülkelerde insanların öldürülmesine, kadınların katline, tecavüzüne? Bu kadar mı sindi içime savaş? Gözlerimdeki savaş sahneleri bu kadar çoğaldı da görmez mi oldum barışı?

Kadınların ve çocukların savaştan en çok etkilenen kesim olduğunu hatırlıyorum, Kürdistan, Irak, Gürcistan, Filistin görüntülerini izlerken. Kaçınılan, ölen, tecavüze uğrayan, sevdiklerinin ardından ağıtlar yakan kadınlar... Hep savaştan etkilenen... Etkilenmek... Başkalarının yarattığı çıkar çatışmalarının ortasında mağdur olmak. Kadınların payına genelde bu düşüyor değil mi? Etkide bulunamadıkları süreçlerde hep edilgen mağdurlar olmak. Etkilenmek... Fark ettiniz mi? Edilgenliğin anlatımı var bu kelimedede. Biz etkileniyoruz. Biz kadınlar...

Kadınların artık etkilenmek yerine etkileyen konumuna geçmesi lazım.

Bu nedenledir ki bu yazıda bahsetmek istediğim şey bu savaşların bizi nasıl etkilediği değil. Bizim bu barışları nasıl etkileyeceğiz...

Ah, ama bunu nasıl yapacağız ki? Sonuç olarak savaş ve barış kararlarını biz değil, süper güç devletler alıyor. Ama bu biz kadınların her gün yaşadığı savaşların sonlandırma kararlarını onların aldığı anlamına gelmiyor. Ne kararı mı?

Biz her gün;

Kadınları aşağılayan, onların âdemin sol kaburgasından yaratılan, aciz bir varlık olduğunu düşünenlerle karşılaşmıyor muyuz?

Biz her gün;

Bütün gün evde, işte çalışıp emeğinin karşılığını alamayan kadınlarla karşılaşmıyor muyuz?

Biz her gün;

Kadın tacizi hak eder, çünkü öyle bir giyinmiş ve davranmıştır ki, erkeği davet etmiştir diye düşünen insanlarla birlikte yaşamıyor muyuz?

Biz her gün;

Giyindiğimiz kıyafetten yaptığımız makyajdan dolayı bizi ötekileştiren yok mu? Gece sokağa çıktığımız için bize taciz hatta tecavüzü reva gören erkeklerle aynı havayı solumuyor muyuz?

Biz her gün;

Evlendikten önce babadan, evlendikten sonra ko-

cadan dayak yemiyor muyuz?

Biz her gün;

Töre cinayetlerinde katledilen kadınların arkasından yas tutmuyor muyuz?

Savaş görüntüleri neden gözlerimden gitmez belki anlamışsınızdır.

Çünkü bizler kadınlar, yaşamımız savaş alanı ve biz her gün savaşıyoruz. Erkek egemen anlayışın yarattığı kısıca karşı her gün savaşıyoruz. Ve her gün her bir kadın bir karar alıyor, ne kararı mı? Kendisinin yaşamı için mücadele kararı. Barış için mücadele kararı. Her kadın yaşadığı erkek egemen anlayışın yarattığı sorunlara karşı mücadele kararı alırken aslında toplumsal barışa katkı da bulunmak amacıyla da bir karar alıyor.

Her yeni kadın barış anlamına geliyor.

Savaş sadece şehirlerin bombalanması, insanla-

rın katledilmesi, tankların sokaklarda gezmesiyle olmuyor. Kadınların yaşamını düşündüğümüzde bu savaşlarda yaşanan her şey bir kadının yaşamında gerçekleşiyor. Pek ne zaman barış ilan ediliyor?

Kadın kendi yaşadığı boyunduruğa baş eğmekten vazgeçtiği zaman. Kendinin ikinci cins olarak görmekten vazgeçtiği zaman. Kadınlığı için mücadele etmeye karar verip bilinçlendiği zaman.

Kadın kendi dünyasında barış ilan ettiğinde ve bunun için mücadele kararı verdiğinde artık yeni barışlara ramak kalmıştır.

Biz kadınlar kadın kurtuluş mücadelesi verirken aslında sadece kendimize değil, toplumsal mücadeleye ve barışa da katkıda bulunuyoruz.

Bu yüzden daha fazla kadın demek, barış için yeni adımlar demek.